

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Alapítva: 1948-ban

Új folyam: 274. szám

2015. október

HÁLAADÓ ÉNEK

Isteni fuvallat vonul át az erdőn
s a levelek reszketve lehullanak.
Pihenni, halni készül a természet,
s a nyár már csak emlékekben marad.

De itt van előttünk az áldás,
mit ez év ajándékozott nekünk.
Verejték, küzdés, már csak emlékfoszlány,
inkább csak gyönyörködünk és köszönünk.

Mindent Tenéked köszönünk meg Jó Atyánk,
mindenért Téged illet hála,
Te csíráztattad rögágyban a magot,
s Te öntözted, vigyáztál reája.
Napfényben ha fürdött,
nyári bő esőben,
melegben, hűvösben,
szárító szellőben,
mindenben ott voltál,
mindben megtaláltunk,
gazdag ajándékért áldunk, áldunk, áldunk.

Érdemünk nincs.
Hisz hiába lenne minden,
ha nem lennél ott a vetésben,
csírában, érlelésben.
S ha nem Te áldanád meg életünk,
s óvó kezeggel nem örködnél
folyton, fáradhatatlanul felettünk.

Fogadd el a hálát,
Téged illet méltán.
Áldunk, magasztalunk
mindenért mit adtál.

(*ifj. Bartha Sándor*)

"Áldjad lelkem az Urat !"

Zsoltárok 103:1.

Hálaadásra buzdíthatok mást, egymást, de magamat is. Melyiket könnyebb, helyesebb gyakorolni? Kétségtelen másokat lelkesíteni, buzdítani mindig könnyebb. Erre is alkalmazható az ismert szlogen: "Fogjuk meg és vigyétek!" Ha rangsorolni kell a feladatot, meggyőződésem, hogy elsősorban önmagam kell hálaadásra buzdítanom.

Úgy látszik Dávid is eljutott erre a felismerésre. A 103. zsoltárban a következőt írja: "Áldjad lelkem az Urat, és egész bensőm az Ő szent nevét!" Fontos, hogy Isten népe egészen hálás legyen, de legalább ilyen fontos, hogy én is bent álljak a sorban!

Isten szerető gondviselésének áldásait, ajándékait mindnyájan élvezzük. A testi és lelki javak, a sokféle áldás nemcsak napon-ta, hanem pillanatról-pillanatra árad életünkre, -életünkbe. Ezek között én is ott vagyok és ezért személyesen is hálára kötelezett vagyok. Egész egyszerűen fogalmazva: amit én kapok, azért én vagyok hálára kötelezett! Mások helyett nem adhatok hálát!

Jó példa erre a tíz bélpoklos esete. A tíz közül csak egy tért vissza hálát adni. Az Úr Jézus hiányolta a kilenc elmaradását. Meg is kérdezte: "Hát a kilenc hol van?" - Jézus igényt tart a hálára.

Ha egy hálaadó napon - ünnepen - hú-

szan, százan, vagy többen is együtt vannak, a jelenlévők mindegyike, - azok akik a szószéken állnak, vagy a padokban ülnek, - bizonyosságot tesznek, énekelnek, zenélnek; ki-ki csak maga helyett adhat hálát. Fontos lenne erre lehetőséget is biztosítani. A napjainkban gyakorolt hálaadónapokon - látásom szerint - két vonatkozásban biztosítjuk is a lehetőséget minden jelenlévőnek, hogy személyesen is bekapcsolódhassék a hálaadásba. A hálaadó éneklésbe, Isten magasztalására minden jelenlévő személyesen bekapcsolódhat. A hálaadás vonatkozásában is adott a lehetőség mindenki számára. Leginkább az ünnepi alkalom végén, amikor a tényért körüladják, az Úr oltárára szánt öszszeget mindenki az oltárra teheti. Csupán a szavakban történő hálaadás vonatkozásában van probléma. Leginkább felkérünk néhány jelenlévőt hálaadásra, akik úgymond mindnyájunk nevében állnak az Úr elé hálaadásukkal. Vajon nem az lenne-e a helyes, ha a felkértek imája előtt biztosítanánk mindenki számára néhány percnyi időt, hogy csendben, mindenki szavakban is odahelyezhesse hálaáldozatát az Úr elé? Úgy gondolom fontos lenne erre odafigyelni és erre lehetőséget biztosítani. Úgy gondolom, ezek az évenként ismétlődő ünnepek így válhatnának az Úr előtt is kedves alkalmakká.

Végül vessünk fel néhány kérdést és próbáljunk azokra becsületes választ adni az Úr előtt: hálás vagyok-e az Úrtól kapott javakért, áldásokért? Hálára kötelezettnek érzem-e magam? Van e bensőmben hálaérzet, ajkamon hálaima, magasztalás? Milyen gyakorisággal adok hálát? Évente egyszer, néha-néha, amikor eszembe jut? Isten gyermekei életében minden nap hálaadó nap! Ha eddig nem így volt, segítsen az Úr, hogy legalább máától így legyen.

E néhány gondolat elolvasása után, ha megteheted dúdold el a következő jól ismert ének első versét: *"Dicsérd az Urat én lelkem, dicsérd Őt hálatalten, minden helyen és mindenütt, az Alkotót és Üdvözítőt..."* ((((((**(Nagy Zsigmond)**

DR. VICZIÁN JÁNOS

(1932 – 2015)

Dr. Viczián János, baptista lelkipásztor, a Magyarországi Baptista Egyház korábbi (1984 - 1992) elnöke 83 földi esztendőt kapott a Teremtőtől. 2015. szeptember 24-én hívta haza Isten a jelen világból a mennyei hazába.

Kiskőrösön született 1932. november 25-én, egy négygyermekes család első gyermekeként. A négy elemi osztályt Kiskőrösön végezte, majd szülei beírták a Kiskunhalasi Szilády Áron Gimnáziumba és ott érettségizett nyolc év után.

A gimnáziumi tanulmányok befejezése után jelentkezett a Teológiai Szemináriumba, ahová 1951-ben nyert fölvételt.

A hétállomásos érsekcsanádi körzetben kezdte a szolgálatot 1955. július 1-jén. 1957 májusában kötött házasságot feleségével, Alvári Irénnel, aki mindvégig hűséges segítőtársa volt a szolgálatban. Két gyermekük született: Gábor (1960) és Annéla (1963). Tizenegy évi szolgálat után a Békéscsabai Gyülekezet meghívását fogadta el, ahová két kisebb gyülekezet tartozott még. 1972-ig végezte itt a szolgálatot. A Körösvidéken bekapcsolódott az egyházkerületi munkába, a titkári feladatokat látta el, majd az Országos Tanács tagjává választották.

1972-ben indult az ún. Lelkészcsere-program. Ezt a munkát dr. Haraszi Sándor testvér koordinálta. A megkeresésére igent mondott, így fogadta el a Torontói Gyülekezet meghívását, ahova 1972 júniusában érkezett meg családjával. Itt szerezte meg a Master of Divinity Degree-t.

Kanadából hazatérve sokféle szolgálat várt Viczián testvérré. 1977–1988-ig a Rákospalotai Gyülekezetet pásztorolta. Közben egyre több közegyházi munkát vállalt.

1978-ban a Szabadegyházak Tanácsa főtitkárának választották meg. 1984-ben a Baptista Egyház elnökének választották.

Ezt a pozíciót két cikluson át töltötte be, egészen 1992-ig. 1988-ban választották meg az Európai Baptista Föderáció alelnökének, majd a Baptista Világszövetség alelnökének, illetve tagja és titkára volt az Egyházak Ökumenikus Világtanácsa Központi Bizottságának. 1990-ben az Ökumenikus Tanács elnökének választották meg és egyben parlamenti képviselőnek, mint a kis egyházak szószólóját.

A rendszerváltás hajnalán, 1989 nyarán volt az Európai Baptista Szövetség Kongresszusa, és ennek záró rendezvénye a máig egyedülálló, százezer embert összegyűjtő Billy Graham evangelizáció, melynek részt vett a szervezési munkáiban.

Az egész világon szétszórta élő magyar baptisták összegyűjtésének gondolata, és az első találkozó (MABAVIT) szervezésének szükségessége 1992-ben Viczián testvér elnöksége alatt vetődött fel.

Elnöki szolgálatából 1992-ben nyugdíjba vonult, ezért teljes erővel a Magyar Baptisták Első Világtalálkozásának az előkészítésén és megrendezésén munkálkodott, amely 1992. augusztus 21–23-án került megrendezésre. A mindenkori vezetők számára példa lehetne az, ahogyan Viczián testvér tisztelte és megbecsülte szolgálati elődeit.

Egy évtizeden belül veszítették el mindkét gyermeküket. Keresztyéni módon viselték a szívszaggató fájdalmakat Irénke néni-vel együtt.

A MABAVIT-I. után egyedül a Neszmélyi Gyülekezetet pásztorolta, amit 1988-tól kezdett és 1993 áprilisáig végzett. 1992 végén érkezett a kelownai magyar testvérek meghívása. Burzuk János és Faragó Géza testvérek a segítségét kérték egy magyar gyülekezet megalakításához, a Kelownában élő, különböző egyházi háttérű kb. 500 magyar között, akik templom és istentisztelet híján voltak. Elfogadták a meghívást, de csak 6 hónapra. Azóta a gyülekezet (Kelownai Magyar Keresztyén Misszió) megerősödött, alakult énekkar, zenekar, férfikar, és a 6 hónapból 13 év lett. Ma-

gyarországi otthonuktól elbúcsúztak, és Kelownában egy kisebbet, egyszerűbbet, átmenetileg rendeztek be, „mert a végső már az Úrhoz közel, a Mennyben lesz.”

(A Jó Pásztor,
3. ÉVF. 3–4. SZÁM alapján)

Megint elment egy imaház-építő

Piros Lajos testvér 1928. szeptember 16-án született Panyolán. Hatan voltak testvérek, ő volt a legfiatalabb. Ifjú korában döntött az Úr Jézus mellett. 1947-ben a Tisza vizébe merítette be Kun Lajos lelkipásztor testvér harminchét lélekkel együtt. A Tisza egész életében kedves folyója maradt.

Hároméves – időnként veszélyes – katonai szolgálata alatt is hű volt Urához.

28 éves volt, amikor először találkozott feleségével. 1955. május 7-én volt a menyegzőjük. Hatvan évig éltek boldog házasságban. A Jóisten két – egy lány és egy fiú – gyermekkel áldotta meg házasságukat. A család Szabolcs – Szatmár – Bereg megyében, Kisarban élt. Testvérünk onnan ingázott munkahelyére. Dolgozott a mezőgazdaságban, bányában, sokszor igen nehéz körülmények között.

1971-ben, miután házukat és mindenüket elvitt az árvíz, a fővárosba költöztek. Ekkor lettek gyülekezetünk tagjai. Néhány évig az énekkarban is dicsérte Urát. Budapestre költözésük után Lajos bácsi a Papírgyárban, majd az építőiparban tevékenykedett. Munkatársai, főnökei szorgalmas, becsületes emberként ismerték. Segítőkézsége, szeretete példamutató volt környezetére számára.

Mindig igyekezett családjá számára jólétet biztosítani. Itt Erzsébeten – az 1971-ben vásárolt régi ház helyén – új házat épített családjával, családjának. Nyugdíjas korában itt a kiskertben szorgoskodott, amíg

ereje engedte.

Nagyon sokat dolgozott az imaház és a lelkipásztor-lakás építése során. Azok közé tartozott, akit mindig meg lehetett szólítani, ha segítségre volt szükség. Ásta az alapot, keverte a maltert, tolt a talicskát. Mindig ott volt, ahol szükség volt munkaerejére, szorgalmára. Az éjszakai őrszolgálatból sem maradt ki.

Nagyon szerette a zenét. Autodidakta módon tanult meg harmóniumon, hegedűn és tangóharmonikán játszani. Mikor nem tudta már felemelni a tangóharmonikát, szájharmonikával dicsérte az Urat. Amikor pedig teljesen elhagyta testi ereje, akkor füttyülni, dúdolni próbálta az énekeket.

Igyekezett jó kapcsolatot tartani környezetével, szomszédaival. Bárki kérhetett segítséget tőle, mindig lehetett rá számítani. Temetése 2015. szeptember 16-án – születésnapján – volt a pesterzsébeti temetőben. A ravatalt nagyon sokan állták körül, a részvétellel is kinyilvánítva szeretetüket, tiszteletüket Piros testvér és családja felé.

Életéért legyen hála Urunknak, Megváltónknak.

A gyászoló család nevében köszönetünket fejezzük ki a lelkipásztor testvérek és az énekes testvérek felé a megindító és evangélizációs szolgálatukért. Hálaadás vagyunk a sok együttérzésért, imáért, amit a gyülekezet tagjai részéről megtapasztaltunk.

Felesége, gyermekei

Ifjúsági rovat

Sok szeretettel köszöntöm a Testvéreket az ifjúság nevében. Október van, és ezt nem csak az időjárás jelzi számunkra, hanem az iskolával járó sok teendő is. Az első hetek, az új tantárgyak és tanárok keltette izgalom már elmúlt. Helyette maradtak a feladatok, és a nem túl változatos hétköznapiak. Sokan közülünk iskolába járnak, mások dolgoznak, és olyanok is vannak, akik a kettőt párhuzamosan végzik.

Sok erő kell a kihívások teljesítéséhez, de az a biztos tudat segít a nehézségeken, hogy a mi Mennyei Atyánk gondot visel ránk.

Ezért sokszor az ifjúsági órákon (péntek este) is fáradt tekintetekkel találkozom, de ennek ellenére mindenki aktívan vesz részt az alkalmainkon, és sokan új szolgálatba is bekapcsolódtak. A dicsőítő csoport további tagokkal bővült, és az ifjúsági rovatunk is megújul. Felállítottunk egy szerkesztő csapatot, így a rovataink ezentúl még érdekesebbek és színesebbek lesznek. Természetesen a fontosabb alkalmainkról szóló beszámolók továbbra is olvashatóak lesznek, s ezek Bálint Dominika és az Én tollamból fognak származni. Továbbá minden hónapban olvashatnak majd a Testvérek egy interjút, mely az ifjúságunk egy tagjával készül. Ezt Kovács Kamilla fogja elkészíteni. Az a rovat, ami így egy képet ad az ifjúságunk egy hónapjáról, a gyülekezet honlapjára is felkerül majd, ahol a Testvérek képeket is találnak az alkalmainkról, fontosabb eseményeinkről. Erről Lovász Petra fog gondoskodni. Azonban a rovat összeállításáért továbbra is én felelek.

Tehát ami ebben a hónapban történt. Szeptember végén a gyülekezet egy kis csoportja ellátogatott Lucfalvára, ahol énekekkel, versekkel és bizonyágtételekkel szolgáltunk az ottani hálaadó napon. Bálint Dominika így számol be erről:

"Szeptember 20-án, vasárnap reggel a megszokottól eltérően a lelkipásztorunk, Katona Béla a családjával, illetve a gyülekezetünkből egy szolgálócsoport kíséretével indult Nógrád megye felé, egy parányi faluba, Lucfalvára hálaadónapra. A szolgálócsoport fiatal házasokból illetve fiatalokból állt, akik az idejüket odaszánták a közös szolgálattetésre, a felkészülésre és a szükséges próbákra. A Lucfalvi gyülekezet is már hetekkel az ünnepnap előtt izgatottan készülődött és vasárnap nagy szeretettel, örömmel fogadott bennünket. Dél előtt először egy imaórán vettünk részt, melyen a gyülekezet és a körzet is szép számmal megjelent. Zsúfolásig megtelt a kis imaház. A délelőtti és délutáni istentiszteleten is a helyi gyülekezet és a pesterzsébeti gyülekezet szolgálócsoportja is szolgált énekekkel és versekkel. Lelkipásztorunk, Katona Béla hirdette Isten igéjét. A lelki feltöltődés után közös ebéd illetve szabadidő következett, amit a két gyülekezet együtt töltött. Az ízletes gulyásleves és a

sütemények bőségzavara mellett alkalmunk volt a rokonokat köszönteni, régen látott ismerősökkel kapcsolatot ápolni, és új ismeretségeket kötni. Ezekben az órákban is a gyülekezet vendégszeretetében, odafigyelésében részesülhettünk. A délutáni alkalom előtt még lehetőségünk volt megtekinteni a Faluházat illetve az esős időjárás okozta sáros földút ellenére a közeli dombra is tettünk egy kellemes kis sétát. Régi vágyam teljesült azzal, hogy a két gyülekezet találkozott egymással, hiszen nagyszüleim révén Lucfalvinnak is érzem magam. Öröm volt számomra, hogy a nagypapámat, mint Lucfalvi lakost és nyugdíjas lelkipásztort, a gyülekezetem lelkipásztora mellett láthattam a szószéken. A délutáni Istentiszteleten folytatódtak a szolgálatok, amelyek őszinte bizonyosságtételekből, énekekből, próza, versmondásból, zenei szolgálatokból álltak. Az építő szolgálatok segítettek ráhangolni a szívünket az ige befogadására, segítettek őszintén átgondolni a rutinossá vált imádságainkat, mindemellett segítettek szívünkbe vésní a hálaadás fontosságát. Nagyszerű volt megtapasztalni, hogy az Úr megáldotta mindkét gyülekezet szolgálatát és az egész együtt töltött napot. "

Ahogy azt említettem, minden hónapban olvasható lesz majd egy interjú, melyet az ifjúság egy tagjával készítünk. Ebben a hónapban Lesták Mátéval készített egy interjút Kovács Kamilla. Máté Angliában, Londonban tanul, és az elmúlt héten utazott vissza, hogy folytassa a tanulmányait. Arról kérdeztük, hogy hogyan éli meg az „új” életét.

1. *Hogy telik egy átlagos napod?*

Az első évemben megtapasztaltam, hogy az egyetemistáknál egy átlagos nap mennyire szezonális. Legtöbbször a délelőtti előadások látogatása mellett délután próbálok a könyvtárban emésztetni és leadandót írni, de szeretek időt szánni a focinak és a sorozat nézésnek is valamint szocializálódni, bár ez főként a hétvégékre marad. Az étel megszerzése a mindennapos küzdelmeim részét képezi.

2. *Jársz valamilyen egyházi csoportba?*

Kétlakiként, ahogy itthon az ifit próbálok erősíteni, kint is van egy kisebb közösség, akikkel összejárunk hetente. A különbség abban rejlik, hogy a változó órarend miatt a csoport tagjai is és gyülekező ideje is többször változik az év folyamán. Bár ez gátolja a szorosabb lelki közösség kialakulását, rengeteg új testvér meg-

ismerésére ad lehetőséget, és színesíti az együttléteket. Heti egyszer kétszer lelkészek jelenlétében szoktunk találkozni, és aktuális témákról kiadósakat beszélgetni.

3. *Hogy sikerült beilleszkedned? Milyen a kapcsolatotod a többiekkel?*

Az egyetemi közösség rendkívüli diverzitása, valamint a mindenki számára idegen élethelyzet ideális körülményeket nyújtanak a beilleszkedésre. Mind a szaktársaim között, mind pedig a kollégiumban gyorsan barátokra találtam. Persze sokszor ezek a friss barátságok felületesebbek, mint az itthoni barátságaim. Amik pedig nehezebben ápolhatóak és könnyen elkopnak, ezért is vagyok különösen hálás azért, hogy az itthoni legjobb barátom ugyancsak Angliában tanulhat.

4. *Hogy viseled lelkileg, hogy távol vagy a családotól, barátaitól?*

Ahogy az előbb már picit belekaptam, nem mindig könnyű a kapcsolatok ápolása, és ez okoz nehéz perceket. Több komolyabb barátságom is megkopott az első év folyamán, de ezt természetesnek vélem. A családi találkozások szempontjából kedvezőbb az év beosztása, mivel együtt tölthetjük az ünnepeket, és a kollégiumi évek hozzászoktattak a viszonylag ritkább találkozáshoz. Az intenzív megterhelés, egyedüllét és a rossz idő rányomja a bélyegét egy-egy nap hangulatára, de én próbálok ezekre karakterformáló tényezőkként tekinteni, és összegezve kijelenthetem, egészen megkedveltem az esőt.

5. *Mi a terved a jövőre nézve, ha végeztél?*

A tervem a jövőre nézve a kapott talentumaim lehető legjobb kihasználása, ezt jelenleg mérnöki pályán látom. Mivel nem ismerem előre a lehetőségeim, így nem is akarom bekorlátozni a döntéseimet görcsös ragaszkodással. Próbálok Isten vezetését figyelni, és az alapján rendezni majd az életem.

A következő hónapban is van néhány program kilátásban. Október 9-11. között kerül megrendezésre a Váci Ifjúsági Konferencia. A hétvége címe: Az önmagamról alkotott kép. Mike Sámuel és Varga György fognak előadásokat tartani ebben a témában. Ezen kívül Meláth Attila, Réz Ádám, Floch Gábor szemináriumokat is fognak tartani. Az esemény honlapján a

következő ige jelent meg bátorításul – Róma 8: 38-39: „Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelmek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmak, sem magasság, sem mélység, sem semmiféle más teremtmény nem választhat el minket az Isten szeretetétől, amely megjelent Jézus Krisztusban, a mi Urunkban.” Azt gondolom, hogy ez egy nagyon fontos téma manapság, így igyekszünk majd a fiatalokkal minél többen ott lenni Vácon.

(Lovász Debóra)

A ceruza meséje

A gyermek nézte a nagyapját amint levelet ír. Egy adott pillanatban megkérdezte tőle:

– Olyan mesét írsz, ami velünk megtörtént? Vagy talán egy rólam szóló történetet írsz?

Nagyapja, félbe hagyta az írást, és mosolyogva ezt mondta unokájának:

– Igaz, rólad írok. Azonban a szavaknál fontosabb a ceruza, amivel írok.

Szeretném, ha ilyen lennél te is, amikor meg-nősz.

A gyermek értetlenkedve nézte a ceruzát, mivel semmi különösét nem látott rajta.

– De ez olyan, mint az összes többi ceruza, amit életemben láttam!

– Minden attól függ, hogyan nézed a dolgokat. A ceruzának öt értéke van, amit ha sikerül megtartanunk, olyan emberré válunk, aki egész életében békében fog élni a világgal.

Ezek következők:

– Tehetsz nagy dolgokat, de soha nem feledd, hogy létezik, egy lépteinket vezető Kéz. Ezt a kezet Istennek nevezzük, és Ő vezet mindig a kívánsága szerint minket.

– Időnként abba kell hagynom az írást, hogy meghegyezzem a ceruzát. Ez kevés fájdalmat okoz a ceruzának, azonban végül élesebb lesz. Tehát el kell tudnod viselni a fájdalmakat, mivel ezek tesznek jobbbá téged.

– A ceruza megengedi nekünk a radír használatát, hogy kitöröljük azt, ami téves. Meg kell értened azt, hogy kijavítani egy dolgot, nem jelent feltétlenül rosszat, a legfontosabb az, hogy

megmaradjunk az igaz, egyenes úton.

– A ceruzának nem a fája vagy külső formája a fontos, hanem a benne lévő grafit. Ugyanígy gondozd azt, ami benned történik.

– Mindig nyomot hagy. Neked is tudnod kell, hogy bármit teszel is életedben, nyomokat fog hagyni, ezért meg kell próbálnod minden tette-det tudatosítani.

(P.Coelho - *Adj helyet a jónak* 134./2015.)

"Én egy kis ceruza vagyok ISTEN kezében, AKI a világnak szerelmes levelet ír. Ez minden. Ő gondolkodik. Ő ír. A ceruza nem képes arra, hogy ezt megtegye. A ceruza csak arra való, hogy használják. Emberi erőből a munkánk nem lehetne sikeres, nemde? Ez egy jel, annak a jele, hogy minden az Ő munkája. Az ember pedig csak eszköz, akit Ő felhasznál. Egyikünk sem tudná véghezvinni mindezt a saját erejéből. Mégis láthatjuk, hogy az Ő hatalma végtelen."

(Kalkuttai Teréz Anya)

AKADÁLY VAGY LEHETŐSÉG?

Ha sziklát nem tudod elmozdítani vagy át-törni, használd arra, hogy fölé emelkedj!

Változtasd az akadályt lépcsővé!

A közeli erődben különleges fát fedeztem föl: az egyik lucfenyő egy hatalmas szikladarabot körülölelve nőtt ki a földből. Úgy ült ott kőszékén, mint egy óriás. Barna törzse köpenyként vette körül a sziklát. Könnyed mosollyal, hanyagul tornyosult ellenfele fölé □ mint bajnok a megérdemelt győzelem után. A fa merészsége engem is mosolyra készített. Elképzeltem kettőjük harcát: ki tudja hány évvel ezelőtt kicsi hajtás bújta ki a földből a szikladarab mellett. A kő úgy magaslott fölé, mint egy óriás hegy. Miféle esélye volt ennek a kicsi hajtásnak a kemény szikladarabbal szemben? Mégis bátran birokra kelt vele. Ahogyan a sarj növekedett, újra meg újra nekiütközött a sziklás talaj keménységének. Ez mindig hajtha-

tatlan, kellemetlen szomszédját juttatta eszébe. Ha a fa ember lett volna, talán morogni kezd: □ Mivel szolgáltam és rá erre? Nem tudok úgy kinyújtózni és növekedni, mint más, rendes lucfenyő! □ de a fácska minden morgás nélkül lassan tovább nőtt, az ég felé törekedett, és kinyújtózott. Az egyetlen értelmes dolgot tette: ránőtt a szikára. Amikor törzse végül felkúszott a szikladarab tetejére, tovább nőtt olyan egyenesen, mint a gyertyaszál □ akárcsak a többi fa. Ha ma valaki rátekint daliás termetére, úgy tűnik, mintha a lucfenyő ezt mondaná: □ Ha a sziklát nem tudom elmozdítani vagy áttörni, használd arra, hogy fölé emelkedj! Változtasd az akadályt lépcsővé! □

Mi tart vissza bennünket attól, hogy olyan emberré váljunk, amilyenek lenni szeretnénk? Milyen szikladarabbal kell megharcolnunk? Valamit gyermekkori trauma, ami aláásta önbecsülésünket? Nehéz természetű munkatárssal kell együtt dolgoznunk? Házassági problémáinkkal küzdünk? Anyagi nehézségek állják utunkat? Fogadjuk ezt úgy, hogy az utunkba álló szikla része Isten tervének! Kezdjük el hálat adni Istennek az életünkben lévő nehézségekért! Az akadályok ugyanis lehetőséget adnak arra, hogy megtapasztaljuk Isten erejét. Az akadályok vagy mindent eltakar-
nak a szemünk elől, vagy lehetővé teszik számunkra, hogy föléjük kerekedve többet láthassunk, mint előzőleg. Ez egyedül tőlünk függ.

□ *Mennyei Atyám, köszönöm neked, hogy azoknak, akik Téged szeretnek és benned bíznak, minden a javukra válik. Adj nekem erőt, bölcsességet és türelmet, hogy az utamba kerülő szikladarabok adta esélyt megragadjam, és közben megtapasztaljam a Te erődöt, amely minden akadályt legyőz.* □

(Lydia magazin 2008/1. 31.szám
Helen Lescheid)

2015. október: A látható egyház – szolgálat és vezetés

Jézus Krisztus úgy beszél a hívőkről és a hívők közösségéről, mint a lámpatartóba helyezett mécsesről, mint hegyen épült városról. Gyülekezetünk tehát látható valóság a település számára. Szolgálatunk viszont nem attól jó pusztán, hogy embertársaink konkrét szükségleteit kielégítjük, hanem sokkal inkább attól, hogy tevékenységeink, folyamatos jelenlétünk irányt mutat, terel, mai szóval trendet határoz meg.

Így mutatja föl, hogy mit is akar Isten a falunkban, városunkban. Személyes, családi és gyülekezeti létezésünket nem csupán láthatóvá kell tenni, hanem láthatóan kell lenni. A láthatóságot, a folyamatos jelenlétet nem tudják helyettesíteni programjaink, missziós és evangélizációs alkalmaink. Mert a láthatóság több, mint tevékenység, mint program: életforma, életmód. A jelenlét nem alkalmi dolog. A látható egyház, a látható gyülekezet valóságosan mindennap jelen lévő egyház és gyülekezet.

A hónap igéje:

„Úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.” (Mt 5,16)

A hónap imája:

Jó Atyánk, értesd meg velünk, mit jelent jelen lévő hívőként, gyülekezetként, egyházként lenni környezetünkben, településünkön és országunkban! Szentlelked segítsen megtalálni és élni úgy, hogy hasznosan ragyoghassunk embertársainknak, és valóságossá tegyük számunkra jelenlétedet a mindennapokban. Változtass meg bennünket, hogy a te lámpád, a te városod legyünk itt, ahol élünk! Ámen.

A hónap kérdései:

Hol látható jelenlétünk településünk életében? Miben szolgáljuk, vezetjük lakóhelyünk családait, gyermekeit, fiataljait, tudatlanjait, betegeit, tanulóit, dolgozóit, árváit, özvegyeit, szegényeit, vezetőit, vállalkozóit, kereskedőit, krízist vagy tragédiát megélőit, magányosait? Mivel rendelkezünk, ami segítségére lehet embertársainknak? Milyen kapcsolatokat tudunk felvenni, kialakítani, elmélyíteni azért, hogy érezzék, valóságosan jelen vagyunk?

OKTÓBER 31. UTÁN

Vitára senki sem jelentkezik.
De a tételek világgá repülnek,
mint fészekhagyó madarak.
Már nyomtatott lapon suhannak,
most még latinul,
holnap németül,
azután mindenféle nyelven.
S a wittenbergi szerzetes,
teológia tudós doktora,
döbbenve nézi röptüket.
„Istenem, Istenem!
Ha Te játékot akarsz kezdeni
szegény szolgáloddal, énvelem,
Temagadért cselekedd egyedül!
S oltalmaz, bele ne keverjem
tulajdon bölcsességemet!”
A tételmadarak suhanó röptét
megállítani többé nem lehet.
Luther lázasan írni kezdi hát
tétéleinek magyarázatát:
„Az egyház reformációra szorul.
És az nemcsak a pápák dolga,
hanem az egész nagyvilágé,
s méginkább magáé az Istené.
Mikor jön el, Ő tudja egyedül.”
És mélyet sóhajt: Bár ma kezdené!
Bár ma virradna boldog hajnala!
Nem sejtí még, hogy amit várva vár,
Isten már el is kezdte - általa.

Túrmezei Erzsébet

FAKANÁL

Ketchupos sült csirkecomb

Hozzávalók: 6 db egész csirkecomb, 7 ek. ketchup, 2 ek. méz, 2 ek. olaj, 3 gerezd fokhagyma, 1 közepes vöröshagyma, só, bors

Elkészítés: A csirkecombokat kettévágom, konyhai papírtörülővel leitatom róla a nedvességet és megsózom. A vöröshagymát nagyon apróra vágom, a fokhagymát lereszelem, olajat, ketchupot öntök hozzá, sóval, borssal és a mézzel összekeverem. Beforgatom a húsdarabokat, és lefedve a hűtőben pihentetem. Minél tovább áll, annál jobb. (Érdemes előző nap elkezdni.) Egy közepes tepsibe fektetem a combokat, ráöntöm a maradék pácot, majd alufóliával lefedve előmelegített 180 °C-os sütőben kb. 40 percig sütöm. A fóliát leveszem róla, és visszateszem a sütőbe, míg szép piros sült színe lesz.

HUMOR

- Doktor úr, tud javasolni valamilyen testmozgást, hogy lefogyjak?
- Igen. Forgassa a fejét vízszintesen jobbra, majd balra, egymás után többször.
- És mikor gyakoroljam ezt?
- Amikor étellel kínálják.
- Mi az: picci, rózsaszín, szőrös állatka, négy jegyből áll?
- ???
- Pink hód.
- Elnézést! Mit jelent az, hogy "I don't know"?
- Nem tudom!
- Mindegy, azért köszönöm.

Felirat egy állatorvosi váróteremben:
"5 perc múlva jövök. Marad! Ül!"

Két alma ül a fán. Mondja az egyik:

- Birs?
- Erre a másik:
- Sőt, szeretlek.

Állandó Alkalmaink

Istentisztelet: vasárnap 10 és 17 órakor (nyári időszakban 18 órakor)

Bibliaóra: csütörtök 18,30 órakor

Korosztályok szerinti gyermek bibliakör:
vasárnap 9 órától 10 óráig (nyári időszakban 9.30 tól imaóra)

Ifjúság bibliaóra:
pénteken 18,00 és vasárnap 9 órától

Kiscsoportos bibliatanulmányozás /MKBK/:
vasárnap 9 órától 10 óráig

Énekóra: csütörtök 19,30, vasárnap 18,30 órától

Elöljárósági megbeszélés: a hónap első vasárnapját követő szerda 18 órától

Sakk szakkör a hónap első vasárnapját követő hétfő 17 órától

Imaházcím: Pesterzsébet, Ady E.u.58.
Ady E. u.-János u. sarok

Lelkipásztor: Katona Béla

Gondnok: Horváthné Császár Márta
Telefon: 284-46-04

SZERETET - SZOLGÁLAT

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Felelős szerkesztő: Katona Béla

Szerkesztő: Máté Dániel mate.dani54@gmail.com,

Technikai szerkesztő: Lesták Károly lestakk@ps.hu

Gyülekezeti honlap elérhetősége: www.pbgv.hu